

Després del
25-M

CENTRALISME
REPRESSIÓ
CORRUPCIÓ

nº 42 - juliol 2003 - donatiu 0,80 euros

Editorial:

**Ressaca del 25 M:
centralisme, repressió, corrupció** pág. 3-4

**II Conferència de LI, Escola d'estiu,
campanya financera**

pág 2

Sindical:

**Telefònica, Sintel, VAC-CATSA,
Adm Pública Generalitat, Congrés IAC,
Noves amenaces de sanció a CCOO**

pág 4-5

Internacional: Iran

pág 8

**Correp Internacional 100
Cuba, Palestina**

Amb aquest LI 42 tanquem aquest curs, i ens acomiadem fins setembre.

Aviat publicarem en un especial les Resolucions de la II Conferència de LI que celebrem el 28 i 29 de juny.

Demana'ns-el!

E s c o l a d'estiu:

Durant el curs l'activitat es menja el temps. A l'estiu, durant 4 dies estudiem allò que ens ajuda a entendre la realitat i actuar sobre ella.

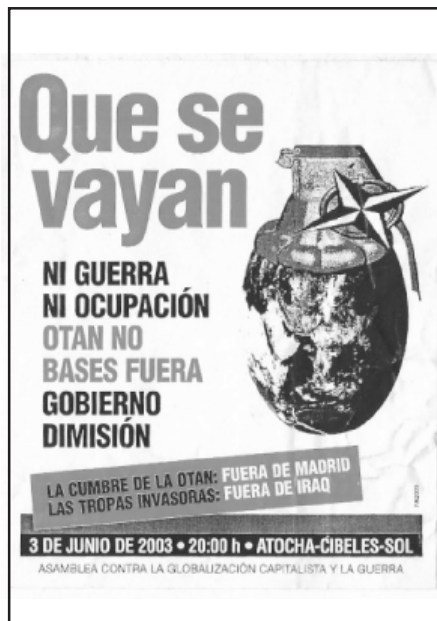
Aquesta vegada: economia i lògica dialèctica.

Parla amb els companys i companyes i vine!

¡OTAN NO, BASES FORA!

En ocasió de la celebració d'una cimera dels ministres de l'OTAN a Madrid, la Plataforma contra la Guerra i la Globalització va convocar a una manifestació el passat 3 de juny, amb el lema OTAN NO, BASES FORA i contra l'ocupació de les tropes ianquis a l'Iraq. Diferents organitzacions, com LI, vam donar suport a la convocatòria de la manifestació que no va ser multitudinària -unes 2000 persones- i a la qual van assistir els treballadors de Sintel amb la pancarta de ¡Solució, ja! Com cloenda, es va llegir un comunicat a la Puerta del Sol contra l'imperialisme, la guerra i les bases militars, amb redactats de companys que havien assistit a la convocatòria d'Evian, contra la cimera del G8, denunciant la repressió de la policia, a més d'un altre comunicat en nom dels germans, amics i companys de José Couso exigint investigació i justícia

Marina. Madrid

Congrés de la IAC:

Cap a un nou aparell?

El dies 27, 28 i 29 de juny la IAC celebrarà el seu primer Congrés a Cambrils (Tarragona). La IAC és una intersindical, amb forta implantació a serveis públics de Catalunya, composta per USTEC-STEs (ensenyament), CATAAC (administració), CAU (universitats), CATAAC-CTS (sanitat) i SEC (caixes d'estalvi) que es defineixen com assemblearis i oposats al sindicalisme burocràtic. Amb aquest congrés la IAC pretén constituir-se com a sindicat nacional amb capacitat de concertació amb la Generalitat i alhora ser un component del moviment

ciudadà. Les ponències presentades van en la línia de substituir un discurs de classe per un de ciudadà i pacifista amb una proposta de pràctica negociadora que pretén competir dins el model de CCOO i UGT, un model que de paraula la IAC critica. La manca d'un debat previ en la base i el fort component corporativista que arrossega farà difícil oposar-se a aquesta deriva cap a la constitució d'un nou aparell que pot significar una nova divisió entre els treballadors justificada per un "sindicalisme català alternatiu". És

més necessari que mai, vist els fets del país basc, que el moviment obrer defensí el dret d'autodeterminació dels pobles sotmesos en l'estat espanyol així com superar l'aïllament en sectors dispersos per plantejar-se la mobilització dels treballadors en una línia d'independència de classe i d'enfrontament. Aquest combat no pot plantejar-se sense tenir en compte els treballadors, enquadrats en els aparells sindicals burocràtics, amb els quals hem d'enfrontar conjuntament els dirigents venuts al capital.

Jaume (CATAAC)

Dóna'ns un cop de mà per construir LI, col·labora amb la nostra campanya financera!

Tenim nova pàgina web.

**També allà t'hi esperem:
<http://www.li-litci.com>**

Fe d'errades:

A l'article del LI anterior en què es valoraven les celebracions del 1r de maig a Barcelona, on s'esmenta la convocatòria de la IAC hi haurien de constar 100 companys i companyes.

L Estat segueix l'ofensiva a Euskadi. La fiscalia acaba de presentar una querrela criminal contra el president de la Cambra basca, Atutxa, i contra els representants dels grups PNB, EA i EB-IU en la Mesa del Parlament. Molts han estat els arguments que s'han oposat per a explicar des del Parlament Basc que no procedia que la fiscalia o el Suprem intervingués contra les seves normes. Però la qüestió plantejada no és d'ordre jurídic perquè es podrien avalar les dues tesis, simplement per les contradiccions que van generar els qui amb la Constitució van voler encaixonar les demandes de llibertat dels pobles amb el profund centralisme que heretaven del franquisme. Òbviament va ser aquest segon, derivat amb la monarquia el que prevalia i el qual avui es vol imposar des del poder central.

Aquest procés és fins i tot més escandalós quan es compara el que fa Aznar en Euskadi amb el que fa el seu amic de l'ànima i padrí de noces de la seva filla, Silvio Berlusconi, processat per corrupció: fa aprovar una llei que li dona immunitat i assumpte resolt, el judici s'atura. Aquesta és la seva democràcia.

Però tornant a Euskadi, la realitat és que les institucions basques estan subordinades a les institucions centrals. És per això que ens hem oposat a l'Espanya de les Autonomies que ofega la sobirania de les nacions que estan sota el seu domini. És la segona vegada que les institucions de la Monarquia colpegen -més enllà de l'esquerra abertzale- tot el que no es plegui al seu centralisme anti-basc: la primera va ser el tancament de Egunkaria. Però la dimensió de la mesura presa contra els representants dels partits i de la institució basca és d'un ordre qualitativament superior.

Davant aquest enfrontament no es pot ser imparcial: tot el nostre suport és als quatre representants polítics de la cambra basca, contra la fiscalia i el Suprem, per la retirada immediata i l'arxiu de les denúncies presentades. A l'Espanya monàrquica no hi caben nacions ni pobles lliures. No hi ha altra solució que la derogació d'aquesta constitució antidemocràtica i el respecte al dret d'autodeterminació dels pobles.

La ressaca postelectoral. Encara continuen vius dos focus d'inestabilitat sorgits dels resultats del 25 de maig a la Comunitat de Madrid i a Euskadi. Els dos qüestionen directament i prioritària el PSOE. Anem a pams.

L'escàndol de la Comunitat de Madrid esquitxa els dos grans partits: el PP, que apareix com inductor de la corrupció a través d'empresaris de la construcció, i el PSOE perquè són els seus diputats els corruptes. La Comunitat de Madrid està en plena expansió i la revaloració dels terrenys és una enorme gallina dels ous d'or per als constructors que -a la calor del partit

de govern- esperen quedar-se amb els millors talls i per a això corrompen a qui sigui.

Certament els que van votar PSOE van voler votar contra el PP i en aquest sentit van guanyar, així doncs en consonància amb aquesta expressió, és exigible que els vencedors governin. Però el que s'ha demostrat és que darrere d'aquest "anti PP" del PSOE hi ha molt engany. Que l'actitud d'aquests diputats és una estafa i resultat de la corrupció no hi ha dubte, però la gran qüestió és ¿com diputats com aquests, amb antecedents amplis en el mateix sentit estaven a la llista del PSOE? El que ha demostrat l'escàndol és que les llistes i els càrrecs es fan en els secrets d'un aparell al qual el primer que l'amoina és reproduir-se i el de menys les preocupacions dels treballadors. Que personatges com aquests surtin diputats pel PSOE demostra a quin punt de degradació política i d'intricades relacions amb la patronal ha arribat el partit. El de menys és que esclatés ara, en un dels pocs "èxits" que el PSOE podia festejar del 25 de maig.

El segon cas està a Vitòria i Navarra, en el primer el PSOE lliura -contra l'opinió de les bases- l'ajuntament de Vitòria i la diputació d'Àlaba al PP en nom de l'acord antiterrorista. No és casual que al poc s'aixequi un corrent en el PSOE que reclami el paper de l'antic secretari general Nicolás Rodondo Terreros, que va dimitir perquè el partit no formava un bloc estratègic amb el PP. Per sort no en tots els llocs s'ha acatat aquesta orientació liquidadora, a Donosti es va rebutjar i en diverses localitats navarreses el PSOE va buscar un acord amb els nacionalistes contra la UPN.

Però allí està l'aparell aixecant expedient als qui a país basc no es dobleguen al PP o a la seva filial navarresa, la UPN.

En pocs dies el PSOE ha vist aflorar dues crisi, la una per les seves relacions amb la patronal de la pitjor espècie, l'altra per la seva subordinació a la Corona i al centralisme. Es prioritzen els interessos de l'Estat a les necessitats del poble basc i s'acaba fent de segon del PP. Es posen per davant els interessos de la patronal als dels treballadors i d'aquesta forma s'acaba en mans de quatre empresaris corruptes que són capaços de prendre'ls la Comunitat de Madrid. Dèiem que amb aquesta oposició ¡què bé viu el Govern neofranquista! Per a nosaltres aquesta constatació de corrupció en els partits monàrquics és tot un símptoma del caràcter del règim. Franco va deixar "lligat i ben lligat" la continuïtat del seu règim anomenant Juan Carlos com a rei, aquest règim serveix al centralisme, a les exigències militars, a la gran patronal. Si no es vol servir als de sempre cal exigir una ruptura almenys democràtica: prou de monarquia antidemocràtica, ¡República!

L'indiscret encant dels especuladors

Els fets d'aquests dies en l'Assemblea de Madrid han estat coents, després que els diputats manifestament corruptes del PSOE, Tamayo i Sáez, amb interessos en el sector immobiliari, donessin la campanada impedit que la coalició entre PSOE i IU governi en els propers quatre anys la Comunitat de Madrid. L'operació amb rang de trama articulada per empresaris constructors ex militants – en motiu de la crisi del PP- tracta d'impedir la intenció de PSOE-IU de remodelar la Llei del sòl.

Tots semblen sorpresos que els empresaris del sector s'hagin atrevit a anar tan lluny, a donar un cop en el si de l'Assemblea i convertir en paper mullat els resultats de les últimes eleccions autonòmiques. Però, a veure, la pista estava cedida per endavant, fins i tot aquests dos trànsfuges anaven en les llistes del PSOE, en els primers llocs, i ocupaven llocs destacats en l'executiva de la Federació Socialista Madrilenya, amb antecedents maniobres gens saludables.

Aquest puntual escàndol beneficia al PP i aquí ningú va amb miraments: convoquem noves eleccions, una vegada que ha quedat clar que el PSOE és l'etern corrupte i passem fulla ràpidament.

Però ¿això en definitiva com és? ¿Votar una vegada i una altra, fins que s'aconsegueixi un resultat que complagui als qui no estan disposats a cedir ni un cèntim dels seus opíperts guanys? L'habitatge a Madrid ha pujat un 300% en els últims 4 anys i això s'ha dit per activa, per passiva; que no es construeixen habitatges socials, que els joves no tenim alternatives per a accedir a un habitatge; que cal sortir a la perifèria de les perifèries per a trobar alguna cosa mitjanament assequible; que cal lliurar salaris íntegres per fer front als pagaments. I això mai ha causat ni escàndol ni estupor.

El nostre cas és el d'uns dels que vam sofrir la voracitat de les constructores i especuladors. Estem immersos en la compra d'un pis de protecció oficial des de fa 3 anys i hem estat legalment enganyats quan la promotora llança d'entrada pisos de 100 m2 construïts per 15.750.828 pts, en règim de cooperativa, amb lletres mensuals de poc més de 40.000 ptes. Entre els dos guanyàvem 220.000 pts al mes. Com vam poder, vam entrar.

Però més tard la roda d'esglais i sorpreses comença a girar, mentre un de nosaltres ja ha perdut la seva feina. Es triga un any només per l'inici de la urbanització del solar

(clavegueram, carrers), es retarda la llicència d'obres que concedeix l'ajuntament i entra l'euro. Doncs tot això, "obliga" a la constructora a replantejar-se l'oferta inicial i presenta una segona. Els pisos de 100 m2, únics en la primera oferta, passen a ser només 10, dels 68 totals. La resta se subdivideix en mesures en les quals el més gran no arriba als 80 m2. Els metres es redueixen i el preu augmenta, paradoxalment, en 3.806.246 ptes. Sobrepassa el límit perquè es consideri una vivenda protegida, però no es frenen els cavalls; Ibercaja ofereix un préstec personal per a cobrir la diferència, amb un interès bonificat, menor que un de personal però més gran que un hipotecari, durant 8 anys. Per aquestes argücies, legals, l'habitatge passa a tenir un preu de mercat lliure de 20 milions, però al mateix temps es pot incloure en les estadístiques d'habitatge protegit construït, doncs l'escriptura serà pel preu inicial. I tot això passa a Leganés que no és Manhattan.

Patiu una mica Simancas, Zabatero... l'agulló clavat dels especuladors que nosaltres tenim clavat en les nostres nòmines sense poder dedicar-nos a altra vida que no sigui enriquir la d'ells.

Yolanda i Juan Carlos

Més amenaces de sanció a CCOO

En una carta signada per Jordi Preses, secretari general de CCOO de la Intercomarcal de les Comarques Gironines, es dirigeix a tres membres de l'executiva per a avisar-los de sanció per participar en campanyes de solidaritat amb els treballadors de Sintel i per utilitzar el nom d' "afiliats/as de CCOO per un gir sindical a l'esquerra" públicament. Aquests tres membres de l'executiva, Àngel Gonzalez,

Juan València i Miquel Blanch, formen part de la llista alternativa que va treure el 22% en l'últim congrés intercomarcal i que han portat a terme una oposició sindical amb el nom d' "afiliats i afiliades de CCOO per un gir sindical a l'esquerra".

Reproduïm la seva resposta, així com el text de recollida de signatures pel qual demanem l'adhesió a tots els companys i companyes de CCOO.

JORDI PRESES
SECRETARI GENERAL
INTERCOMARCA L
COMARQUES GIRONINES

Company,

En una carta d'una autoconstituïda comissió permanent que no ens consta que cap organisme de CCOO de la Intercomarcal dels Comarques Gironines hagi elegit ni hagi aprovat

la seva constitució, ens demaneu aclariments sobre la nostra participació en suport a la lluita dels treballadors/és de Sintel.

Volem fer constar:

1. Efectivament nosaltres **donem suport a la lluita dels extreballadors/és de Sintel** – i als lluites dels treballadors/és com la de Miniwatt, Telemarketing, ... que enforceixen el sindicalisme de classe- com hem manifestat als reunions de l'executiva. Estem amb aquests treballadors/és contra Telefònica i el Govern del PP que ha practicat –com s'ha demostrat- una operació fraudulenta. Hi ha documents del nostre sindicat que així ho defineixen

2. Participem tots tres en *el Comitè gironí de suport amb els extreballadors/és de Sintel* a títol individual, com afiliats i afiliades de CCOO, **conjuntament amb els més de 200 afiliats i afiliades de CCOO dels comarques gironines que també donen suport**. Ho fem en aplicació de l'article 10 dels Estatuts Confederals aprovats en el VII Congrés Confederat, que diu que tots els afiliats/ades a la CS de CCOO tenen el dret a:

“d) A la llibertat d'expressió i a manifestar opinions diferenciades o crítiques sobre les decisions preses a qualsevol nivell de l'organització, sense perjudici del deure respectar i complir els acords orgànics adoptats. En ningun cas, el dret a la llibertat d'expressió podrà emparar conductes irrespetuosas o descalificatorias envers els òrgans o qualsevol dels seus membres, tampoc a les quals causin greu perjudici a la imatge pública del sindicat o atemptin contra l'honor i dignitat personal dels seus representants i afiliats o afiliades.»

Aquesta llibertat d'expressió que també ens la garantitzen els estatuts de la CONC a l'article 9, referits als “membres dels òrgans col·lectius de direcció” és la qual hem exercit, i no pensem que hagin incomplert cap resolució de l'Intercomarcal, doncs aquest organisme no impedeix la solidaritat amb la lluita de Sintel. Si llegiu bé els escrits del Comitè, creiem que no trobareu cap contradicció amb la resolució esmentada de l'Intercomarcal.

3. Repetim, no entenem perquè relacioneu la resolució de l'Intercomarcal del 14 de maig sobre el cop que va rebre Fidalgo amb la constitució del *Comitè gironí de suport amb els extreballadors/és de Sintel*. Una cosa són la consideració d'uns fets ocorreguts el 1r de maig i l'altra molt diferent la posició al costat d'una lluita, la dels treballadors/és de Sintel. O ¿ens esteu dient que el fet que passés el lamentable fet fa que tota la lluita d'aquests companys –molts d'ells de CCOO- s'hagi de boicotejar? L'Intercomarcal prohibeix solidaritzar-ens amb aquests treballadors/és? On ho diu?

4. Sobre infringir la legalitat o vulneració dels Estatuts de la CONC, només calç recordar que el teu mateix va ser el primer en sortir a l'opinió pública –Punt Diari- no respectant la diversitat d'opinions manifestada en l'III Congrés, com caldria que fes el màxim responsable del sindicat a Girona, fent declaracions de desautorització, desqualificació i greus acusacions a membres de l'actual executiva i de la llista que va obtenir el 22%. Recordem –com hem reproduït- que: “*En qualsevol el dret a la llibertat d'expressió podrà emparar conductes irrespetuosas o descalificatorias envers els òrgans o qualsevol dels seus membres, tampoc a les quals causin greu perjudici a la imatge pública del sindicat o atemptin contra l'honor i dignitat personal dels seus representants i afiliats o afiliades.*” Rellegeix amb atenció els teves pròpies paraules a la premsa i digues si no són com a mínim “*irrespectuosas*”, “*descalificatòries*” sobre membres de l'executiva acabada d'aprovar en el congrés i si dir que un de nosaltres no “*fot brot*” per exemple no atempta contra l'honor i dignitat de militants de CCOO i membres de l'executiva. No vam rebre cap rectificació d'aquestes declaracions, qui va vulnerar els estatuts de CCOO el dia 4 de juny del 2000?. T'adjuntem els declaracions al Punt Diari.

Nosaltres no estem d'acord en l'aplicació que en feu dels Estatuts sobre el Corrent d'Opinió que són prou clars en els requisits que

àmpliament acomplim, però llaura no és el cas d'aquesta discussió. A partir de la resolució de la secretària d'Organització de la CONC d'11 de maig del 2001 nosaltres vam deixar de signar com a Corrent d'Opinió i simplement signàvem a títol individual com a afiliats i afiliades de CCOO que volem constituir un corrent d'Opinió. En tot cas, t'adjuntem el nou escrit sobre el Comitè de suport que és va aprovar.

5. La comunicació que hem rebut és feta per “la comissió permanent de la Comissió Executiva de CCOO”. Et volem recordar que ja l'II Congrés de CCOO als comarques gironines és va apostar per eliminar el secretariat (llaura permanent) i reduir els òrgans de direcció col·lectiva a dos: la comissió executiva i el consell intercomarcal. Com pots imaginar ens ha sorprès que és parlés d'un òrgan no democràtic en la mesura que s'ha constituït sense respectar els acords de l'últim congrés i sense un debat previ als òrgans de direcció electes. Qui la forma? On s'especifica en l'apartat de l'últim congrés sobre “*Redimensionament dels organismes de direcció*” la comissió permanent? A quina va reunir de l'Executiva d'aquest nou període s'ha plantejat aquest organisme? Creiem que és molt greu constituir un “nou” organisme al marge dels estatutaris justament per advertir de sancions. És per això que et demanem explicacions el més aviat possible i ens aclareixis aquesta situació.

Girona, 19 de juny del 2003.

Ángel Gonzalez,
Juan València i Miquel Blanch

Última hora

A l'hora de tancar aquesta edició els companys de Sintel del País Basc ens comuniquen que comencen una acampada indefinida a La Concha de Donosti.

Telefónica

15.000 acomiadaments!

Telefónica d'Espanya, S.A.O. ens presenta una reducció de plantilla mitjançant un Expedient de Regulació d'Ocupació com una cosa inevitable, donada la situació del mercat de les telecomunicacions.

Res més lluny de la realitat; L'empresa, davant el fracàs de la seva tàctica consensuada amb els sindicats CCOO i UGT, consistent a acoquinar i enganyar als treballadors amb les segregacions, prova un altre sistema: la reducció de plantilla per mitjà de l'Expedient de Regulació d'Ocupació.

Perquè, no ho oblidem, la pretensió fonamental de l'empresa és aquesta: seguir eliminant ocupació de qualitat i convertir-la en precària. A la pròpia taula de negociació han tingut la desvergonya de dir que ens hem de preparar per afrontar, amb menys recursos, major activitat.

Cal assenyalar les paraules,

també a la taula de negociació, del Secretari General Estatal de CCOO de Telefónica (Sr. Vesperinas): es lamenta que no s'haguessin signat les segregacions forçoses en el 2002... per, a continuació, assenyalar que s'ha donat un tomb positiu en la negociació.

¿En què quedem? ¿No eren boníssimes les segregacions? ¿Ara ho és l'acomiadament de 15.000 treballadors? ¿Quin criteri, quina línia sindical és aquesta de dir "amén" a tot el que l'empresa va posant damunt de la taula? ¿No s'adonen que l'empresa els ha deixat amb el peu canviat, pel que fa a la plantilla? ¿Qui dirigeix realment CCOO i UGT?

Som cars, ens diuen.

Doncs, bé, la massa salarial està en els nivells que tenia fa vint anys, quan érem 74.000 de plantilla. En termes absoluts, perquè si fem l'equiparació de valors, devem estar en la meitat de fa vint anys.

El salari d'un OTPI, per posar la categoria que representava el salari mig, s'ha revaloritzat aquests anys l'IPC respectiu, més un pessic.

Dels Operadors Auxiliars, millor no parlar-ne, perquè el gruix del treball es fa a la cadena de subcontractacions de misèria, utilitzant sense papers. Així, si un

mes no els paguen les 80.000 pessetes, no poden ni reclamar.

¿Som cars, aleshores, quan costem la meitat que fa vint anys? Hi ha qui creu i dona la raó a l'empresa.

De totes maneres, sí que ha pujat una barbaritat, cal reconèixer-lo, el salari d'algunes categories. I estem disposats a, en un exercici de maduresa, i pel bé de l'empresa, a corregir-lo. Per exemple: el salari d'un President de Telefónica d'Espanya S.A.O. era, en temps de Luis Solana, de 14 milions de pessetes, anuals. Va pujar a 150 milions en temps de Cándido Velázquez. Es va disparar fins l'incalculable en temps del trua Juan Vilallonga: n'hi ha prou amb dir que entre salari, stock-options, acomiadaments i arreglets amb les accions, es va dur un total de 10.000 milions de pessetes.

Doncs bé, el sou base de l'actual President és de dos milions... d'euros.

Són els que integren aquests grups laborals i els immediatament inferiors (és a dir: la Direcció) els qui ens diuen que costem massa, i són aquests, precisament, els responsables de l'endeutament de Telefónica: si sumem la compra de Lycos pel doble del seu valor, la de Endemol, pel doble del seu valor, els 800.000 milions de la llicència de mòbils a Alemanya, més el regalet d'Antena 3, quadren els 5 bilions de deute.

I són aquests ineptes els que ens diuen que som cars!

Avui, amb més raó que mai, cridem a la vaga de 4 hores per a demà, dia 27 de juny.

- Ni un sol lloc de treball perdut.
- Ni un sol dret laboral cedit.
- Per què els nostres fills es trobin amb un treball tan digne, almenys, com el que nosaltres tenim.

Per a no llençar per terra 100 anys de lluita sindical.

Aquesta vaga ha estat convocada en l'àmbit estatal per AST-co.bas i **CGT**, pels Comitès d'Empresa de Telefónica de Madrid i Barcelona on s'agrupa el 40% de la plantilla i per sindicats del País Basc i Galícia (ESK, ELA, LAB, CIG)

Comunicat de premsa de CO-bas

Des de Girona amb Sintel

Des de fa un mes i impulsat per afiliats de CCOO per un gir sindical a l'esquerra, el comitè d'empresa de Telefónica de Girona, CGT, l'Assemblea del CS la Màquia, EUiA i Lluita Internacionalista s'ha constituït a Girona el Comitè de Suport als Treballadors de Sintel. Sota el lema de Totes i tots som Sintel i amb la idea cabdal que la de Sintel és una lluita exemplar per en defensa dels llocs de treball i que, per tant, la victòria de Sintel és una victòria per a tota la classe obrera o, com diu el comunicat del Comitè: si ells guanyen, guanyem totes i tots. El comitè ha començat amb una doble campanya: d'una banda bons d'ajut per a contribuir a la caixa de resistència de Sintel, i de l'altra una ronda de xerrades de treballadors de Sintel.

Això darrer van fer Virginia Vilà i Jesús Álvarez, membres del Comitè Intercentres de Catalunya, amb xerrades al Casal la Volta de Figueres i al CS la Màquia de Girona. Per la positiva cal destacar l'assistència a ambdues xerrades i el fet que es van convertir en discussions animades sobre quin és i quin ha de ser el paper dels sindicats o sobre la necessitat o no d'estar afiliat als sindicats de classe. Per la negativa, el boicot actiu de la premsa local escrita de Girona –tant el Punt com el Diari de Girona van negar-se a publicar entrevistes amb els treballadors de Sintel- i, sobre tot, l'amenaça de sanció per part del secretari general de CCOO a les comarques gironines a tres companys de l'executiva del sindicat –escollits en el darrer congrés per una llista alternativa a la de la direcció que va aconseguir el 22% dels vots dels afiliats- per participar en l'esmentat comitè de suport a Sintel.

Tralla

Telemàrketing

Tancament de VAC

En data recent el Consell de Ministres va autoritzar la fusió de les dues plataformes digitals, Via Digital i Sogecable. Les empreses que porten el màrqueting telefònic d'ambdues són VAC i CATSA - amb capital 100% de les empreses mare, Via i Sogecable- i que van néixer com a producte de la segregació d'aquestes dues grans empreses amb la finalitat de generar sub empreses amb treballadors en precari i amb salaris de misèria. Davant la fusió de les plataformes, aquestes empreses segregades també haurien de fusionar-se, però la patronal ho presenta com un tancament d'una d'elles, VAC; és a dir, un Expedient de Regulació d'Ocupació (ERO) encobert i pactat amb els sindicats, incorporant a una part dels seus treballadors/es a CATSA (ja que necessita 200 treballadors per a la nova campanya després de la fusió), amb pèrdua de categories laborals i reducció de jornada, amb la consegüent reducció de salari.

Estem davant una ofensiva de la patronal que no comença ni s'acaba aquí. La signatura a CATSA de l'últim acord pel qual es modificaven els horaris per sota del conveni va fer reduir la seva jornada a força treballadors/es, i com ja vam denunciar en el seu moment, era un pas previ per a competir i garantir d'aquesta forma que CATSA es quedés amb el treball i així, davant la fusió de les plataformes que sobrevindria, absorbir VAC en condicions " més competitives". Tot això s'emmarca en el pla de fons de deslocalització de l'empresa a Màlaga, on amb subvencions de la Junta d'Andalusia, prepara un desplaçament de la producció de Madrid. Aquesta és la línia de la patronal de telemàrketing, ho podem veure en l'exemple de Telefònica que com empresa major marca la pauta dins del sector: fa un temps va deslocalitzar la producció al Marroc, però no s'ha aturat aquí; ara els companys de l'empresa ATENTO – telemàrketing segregat de Telefònica

- han fet vaga davant les amenaces de noves supressions de llocs de treball: primer TPI i la línia 1003, i ara la línia 900 que s'encarrega de mòbils. La voracitat de la patronal no s'acaba mai, i en el nostre cas, l'actual tancament de VAC no és el final d'un procés sinó, per contra, significa el primer pols amb el conjunt de les plantilles per a temptejar com estan les forces per a un posterior ERE, o similar, amb el qual abordin el trasllat de la producció a Màlaga.

És ara, quan necessitaven mà d'obra per a garantir els seus productes, quan es podia haver plantat cara als plans de la patronal; ara és quan podríem haver tingut la força del nostre costat comptant amb les plantilles de VAC i de CATSA. El mètode correcte havia d'haver estat la defensa dels llocs de treball i de les seves condicions, responnent de forma unitària els treballadors de les empreses afectades, conjuntament amb els comitès i els sindicats. Per desgràcia, això no ha estat així; els sindicats, CCOO i UGT, han negociat pel seu compte amb poca transparència i amb mètodes aliens als treballadors, arribant a signar un acord que no garanteix l'ocupació i pel qual a més es perden les condicions de treball (categoria i jornada). Acord que els treballadors de VAC, principals afectats, no han tingut l'oportunitat de decidir. Amb l'excusa que és pitjor que la patronal vagi a un expedient de regulació d'ocupació, han pactat un ERO encobert, sense que ningú pugui garantir que, després d'aquesta derrota i amb l'empresa enfortida, no repeteixi un altre ERO com a part

del pla de deslocalització de la producció a Màlaga.

Rebutjem que davant aquesta situació, sense comptar amb els treballadors/es ni amb la mobilització, es donin per bons criteris que és pitjor negar-se a acceptar els objectius de tancament de l'empresa com inevitables i que se signin baixes incentivades. Aquesta política respon a una dinàmica general nefasta per als treballadors/es. I com a parangó, per a entendre millor què ens estem jugant, recordem la situació a la qual ha dut Telefònica als companys de SINTEL.

El resultat de la signatura de l'acord no confirmat amb consultes als treballadors, ha estat que davant la pèrdua substancial de les seves condicions de treball, els treballadors no han acceptat anar a CATSA - en l'acord signat, 330 treballadors/es entrarien a CATSA; no obstant això, només han acceptat 80 treballadors/es.

El més greu de tot és la falta de resposta de les direccions sindicals que es posen a disposició de la patronal i del govern, i, sota l'excusa del possibilisme, accepten els plans de la patronal i els executen. Per això, els afiliats/des i els treballadors/es hem de respondre a aquesta política sindical que ens perjudica i reivindicar el sindicalisme de classe, recuperant la solidaritat, la defensa de les assemblees com a organisme de decisió... com a mètodes legítims en la defensa dels nostres interessos.

Raquel. CCOO - Catsa

Oficines Generalitat de Catalunya

Canvi d'horari

Als serveis administratius i tècnics de la Generalitat de Catalunya les mesures electorals (inauguracions, buidatge dels pressupostos en aparicions als mitjans de comunicació, campanyes que només es justifiquen per el seu impacte mediàtic...) omplen aquestes setmanes fins les eleccions autonòmiques al novembre. El govern de CiU en els 25 anys de Generalitat sempre s'havia oposat a la jornada continuada reivindicada pels seus treballadors, però fa tres anys va haver de cedir a un sistema flexible en el qual es podia

treballar dues tardes a la setmana. A finals de juny d'enguany s'ha arribat a un preacord per treballar una sola tarda a la setmana i els sindicats majoritaris al sector – CCOO i CATA – el sotmetran a referèndum el 4 de juliol. La modificació de l'horari, proposta a iniciativa de la Generalitat, arriba en el moment electoralment més crític de la història per a la coalició governant i pretén fixar per quatre anys l'horari impedit la consecució d'un horari flexible continu i les 35 hores amb creació d'ocupació. Davant d'aquest referèndum, que sols pretén avalar una mesura electoralista i justificar una pràctica sindical de pactes sense mobilització, només podem proposar el boicot per lluitar per les reivindicacions pendents.

Víctor i Jaume (Administració)

SINDICAL

Amb els estudiants i el poble iranià

Mentre creix la resistència contra l'ocupació a l'Iraq –des de la triomfal proclamació per Bush de la fi dels combats s'han succeït les manifestacions i cinquanta soldats nord-americans han mort en accions contra els ocupants– a l'Iran comencen a trontollar les coses. Els estudiants s'han posat al capdavant de la lluita contra la dictadura dels ayatollahs, i malgrat la repressió, han aconseguit un suport social enorme. Tot i que la policia ha disparat amb foc real contra els manifestants –ajudada per grups de matonatge islamistes–, ha tancat els accessos a les universitats, ha ocupat les facultats i ha detingut més de 500 estudiants, les mobilitzacions no s'han aturat. Com que la gent no podia unir-se físicament als estudiants, s'han organitzat manifestacions arreu de Teheran i en d'altres ciutats del país, 166 diputats han signat una carta oberta condemnant la repressió i un grup de 252 intel·lectuals han publicat un manifest contra el poder absolutista del guia de la República islàmica, Alí Jamenei. Les mobilitzacions dels estudiants, iniciades per un projecte de privatització de la universitat, s'han avançat uns dies a la

tradicional commemoració de la massacre d'estudiants del 18 Tir (9 de juliol de 1999), agafant el règim per sorpresa. La seva protesta s'adreça contra el conjunt del sistema de la República, qüestionant també els “reformistes” que actualment ocupen el govern, encapçalat per Khatami. El règim ha acusat els estudiants d'estar sota la influència de l'imperialisme, després que Bush posés l'Iran a “l'Eix del Mal”, i l'amenacés pel seu programa de desenvolupament nuclear i pel suposat suport a la resistència xiita de l'Iraq. Però el cert és que els estudiants són ben conscients de les pàgines negres escrites per l'ajut de l'imperialisme primer al règim sanguinari del Sha i després a les dictadures islamistes. És cert que Bush ha emprat la seva demagogia per recolzar les manifestacions estudiantils, però d'aquí no s'ha de desprendre ni de bon tros que estiguin inspirades per l'imperialisme. Tampoc hem d'oblidar la tímida posició de l'Iran davant les agressió a l'Iraq i l'Afganistán.

En aquest context, Chirac ha decidit posar fi a la protecció de França pel principal grup armat de

l'oposició iraniana, els Mujahidins del Poble. Els Mujahidins van recolzar la revolució islàmica contra el règim del Sha, però el 1981 van ser durament reprimits pel règim islamista i van haver d'exiliar-se a França. El 1987 l'estat francès va expulsar bona part del grup, després que França normalitzés les relacions amb l'Iran. Aleshores la majoria es van exiliar a l'Iraq, on Saddam els va acollir perquè continuessin les seves activitats contra el règim iranià. Ara Bush amenaça l'Iran i les seves forces ocupants a l'Iraq han pactat amb els Mujahidins sobre el terreny un acord perquè els seus 10.000 milicians es desarmen i es posin sota el control del comandant de la IV divisió d'Infanteria. Per contra, Chirac, que s'oposa novament a la política nord-americana d'amenança a l'Iran ha ordenat la operació contra els Mujahidins que encara quedaven a França i l'empresonament d'onze dels seus principals dirigents. Així, ens reproduïx l'aparent paradoxa que vam viure a l'Iraq: els EUA amenacen un règim dictatorial i França es posiciona contra l'agressió, però més enllà de les declaracions formals, la realitat és que l'oposició està desarmada a l'Iraq i reprimida a França... mentre els estudiants i el poble iranià segueixen lluitant sols contra la dictadura.

Cristina

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fent l'ingrés per un any al compte corrent: La Caixa 2100- 3459-31- 2100220515 (25 euros si te l'hem d'enviar per correu dins de l'Estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 17 euros i la podeu fer posant-vos en contacte amb qualsevol militant del grup.

Publicació mensual de Lluita Internacionalista. Dip. legal B-48673-2001 Lluita Internacionalista no es fa responsable de l'opinió expressada en els articles signats.

Aquí ens trobaràs

Ap. Correus 23036 CP - 08080 de Barcelona

Ap. Correus 206 CP- 17080 de Girona

Ap. Correus 92 CP-28320 de Madrid

e-mail: luchaint@telefonica.net

<http://www.li-litci.com>

Lluita Internacionalista és una organització trotskista. El nostre objectiu és la revolució socialista, per acabar amb el capitalisme i construir el socialisme. Impulsem la lluita obrera i jove, i la democràcia obrera. Defensem el dret a l'autodeterminació dels pobles, que és negat per l'Estat Monàrquic, un règim que cal abolir. La nostra lluita és internacionalista: pretenem la reconstrucció de la IV Internacional. LI és secció simpatitzant de la Lliga Internacional dels Treballadors-Quarta Internacional (LIT-CI).